

**Європейська угода
щодо роботи екіпажів транспортних засобів,
які виконують міжнародні автомобільні
перевезення (ЄУТР)**

Статус Угоди див. ([994 a55](#))

*(Зі змінами, внесеними Поправкою 1,
що набула чинності 03.08.73 та
Поправкою 2 ([994 066](#)) від 24.04.92)*

*(Про приєднання до Угоди див. Закон
N 2819-IV ([2819-15](#)) від 07.09.2005)*

Офіційний переклад

Договірні Сторони,

бажаючи сприяти розвитку й поліпшенню міжнародних автомобільних перевезень пасажирів та вантажів, переконані в необхідності підвищення безпеки дорожнього руху, розроблення правил, які б регулювали певні умови прийняття на роботу в галузі міжнародного автомобільного транспорту відповідно до принципів Міжнародної організації праці, і спільного прийняття певних заходів для забезпечення додержання таких правил, домовилися про таке:

Стаття 1

Визначення

Для цілей цієї Угоди:

- a) термін "транспортний засіб" означає будь-який автомобіль або причіп; цей термін охоплює будь-яку комбінацію транспортних засобів;
- b) термін "автомобіль" означає будь-який самохідний автотранспортний засіб, що зазвичай використовується для автомобільних перевезень людей чи вантажів або для буксирування дорогами транспортних засобів, що використовуються для перевезення людей чи вантажів; цей термін не охоплює сільськогосподарські трактори;
- c) термін "причіп" означає будь-який транспортний засіб, призначений для буксирування автомобілем; цей термін охоплює також напівпричепа;
- d) термін "напівпричіп" означає будь-який причіп, призначений для з'єднання з автомобілем таким чином, щоб його частина обпиралась на автомобіль і останній ніс на собі значну частину ваги напівпричепа та ваги його вантажу;

e) термін "комбінація транспортних засобів" означає з'єднані транспортні засоби, які переміщуються дорогами як одне ціле;

f) термін "дозволена максимальна вага" означає максимальну вагу транспортного засобу з вантажем чи пасажирями, що оголошена допустимою компетентними органами держави, в якій зареєстровано транспортний засіб;

g) термін "автомобільні перевезення" означає будь-яке переміщення дорогами, що відкриті для загального користування, навантаженого чи не навантаженого, з пасажирями чи без, транспортного засобу, який використовується для перевезення пасажирів або вантажів;

h) термін "міжнародні автомобільні перевезення" означає автомобільні перевезення з перетином принаймні одного кордону;

i) термін "регулярні сполучення" означає сполучення, що передбачають перевезення пасажирів із визначеними інтервалами й за визначеними маршрутами, з посадкою й висадкою пасажирів на заздалегідь визначених зупинках.

У правилах, що регулюють експлуатацію сполучень, або документах, що їх замінюють, затверджених компетентними органами Договірних Сторін й опублікованих перевізником до введення в дію, визначаються умови перевезення, зокрема частота сполучення, розклади, тарифи, й обов'язок прийняття пасажирів для перевезення, якщо ці умови не визначені в законі чи постанові.

Сполучення, які передбачають перевезення визначених категорій пасажирів, за винятком інших пасажирів, якщо такі сполучення експлуатуються відповідно до умов, визначених у першому підпункті цього визначення, вважаються регулярними сполученнями, незалежно від того, хто є організатором перевезень. Такі сполучення, зокрема ті, що передбачають перевезення робітників до місця роботи або учнів до школи і назад, далі називаються спеціальні регулярні сполучення.

j) термін "водій" означає будь-яку особу, незалежно від того, працює вона за наймом чи ні, яка керує транспортним засобом навіть протягом короткого періоду або яка перевозиться транспортним засобом для того, щоб вона могла ним керувати в разі необхідності;

k) термін "член екіпажу" означає водія чи будь-яку з наведених нижче осіб, незалежно від того, працюють вони за наймом чи ні:

i) помічника водія, тобто будь-яку особу, яка супроводжує водія для надання йому допомоги під час виконання певних маневрів і яка зазвичай бере фактичну участь у транспортних операціях, хоча й не є водієм у значенні пункту "j" цієї статті;

ii) кондуктора, тобто будь-яку особу, яка супроводжує водія транспортного засобу, яка бере участь у перевезенні пасажирів і яка відповідає зокрема за видачу або перевірку

квитків чи інших документів, що дають право пасажиром на проїзд у цьому транспортному засобі;

l) термін "тиждень" означає період з 00.00 годин у понеділок до 24.00 у неділю;

m) термін "відпочинок" означає будь-який безперервний період тривалістю принаймні одна година, протягом якого водій може вільно розпоряджатися своїм часом.

Стаття 2

Сфера застосування

1. Ця Угода застосовується на території кожної Договірної Сторони до всіх міжнародних автомобільних перевезень, що виконуються будь-яким транспортним засобом, зареєстрованим на території зазначеної вище Договірної Сторони або на території будь-якої іншої Договірної Сторони.

2. Однак,

a) якщо під час міжнародного автомобільного перевезення один чи більше членів екіпажу не залишають державної території, у межах якої вони зазвичай займаються своєю професійною діяльністю, Договірна Сторона, у віданні якої знаходиться ця територія, може не застосовувати до нього чи до них положення цієї Угоди;

b) якщо Договірні Сторони, територія яких використовується, не домовляться про інше, ця Угода не застосовується до міжнародних автомобільних перевезень, що виконуються:

1) транспортними засобами, які використовуються для перевезення вантажів, якщо дозволена максимальна вага транспортного засобу, у тому числі будь-якого причепа або напівпричепа, не перевищує 3,5 тонни;

2) транспортними засобами, які використовуються для перевезення пасажирів і які завдяки своїй конструкції та обладнанню придатні для перевезення не більше дев'яти осіб, у тому числі водія, і призначені для цих цілей;

3) транспортними засобами, які використовуються для перевезення пасажирів регулярними сполученнями, якщо маршрут, що охоплюється зазначеним вище сполученням, не перевищує 50 кілометрів;

4) транспортними засобами, дозволена максимальна швидкість яких не перевищує 30 кілометрів за годину;

5) транспортними засобами, які використовуються збройними силами, органами цивільної оборони, пожежної служби та силами, відповідальними за підтримання суспільного порядку, або під їхнім контролем;

- 6) транспортними засобами, які використовуються службами каналізації, захисту від повені, водо-, газо- й електропостачання, для технічного обслуговування та ремонту доріг, прибирання та видалення сміття, службами телеграфного й телефонного зв'язку, для перевезення пошти, службами радіо- й телемовлення, для виявлення радіо- або телепередавачів чи приймачів;
- 7) транспортними засобами, які використовуються під час надзвичайних ситуацій або рятувальних операцій;
- 8) спеціальними транспортними засобами, які використовуються для медичних цілей;
- 9) транспортними засобами, які перевозять обладнання для цирків чи ярмарок з атракціонами;
- 10) спеціальними транспортними засобами технічної допомоги;
- 11) транспортними засобами, які проходять дорожні випробування для вдосконалення техніки, ремонту чи обслуговування, та новими чи модернізованими транспортними засобами, які ще не були введені в експлуатацію;
- 12) транспортними засобами, які використовуються для некомерційних перевезень вантажів для особистих потреб;
- 13) Транспортними засобами, які використовуються для збирання молока на фермах та повернення на ферми молочної тари або молочних продуктів, які призначаються для годування тварин.

Стаття 3

Застосування деяких положень Угоди до автомобільних перевезень, що виконуються транспортними засобами, зареєстрованими на території держав, які не є Договірними Сторонами

1. Кожна Договірна Сторона застосовує на своїй території до міжнародних автомобільних перевезень, що виконуються будь-яким транспортним засобом, зареєстрованим на території держави, що не є Договірною Стороною цієї Угоди, положення не менш суворі, ніж ті, що встановлені в статтях 5, 6, 7, 8, 9 та 10 цієї Угоди.
2. У випадку, коли транспортний засіб зареєстровано в державі, яка не є Договірною Стороною цієї Угоди, кожна Договірна Сторона може замість контрольного пристрою, що відповідає специфікаціям, наведеним у додатку до цієї Угоди, обмежитися вимогою надання щоденних бланків для записів, заповнених вручну водієм.

Стаття 4

Загальні принципи

Кожна Договірна Сторона може застосовувати вищі мінімальні або нижчі максимальні вимоги, ніж ті, що встановлені в статтях 5 - 8 включно. Однак положення цієї Угоди продовжують застосовуватись до водіїв, які виконують міжнародні автомобільні перевезення на транспортних засобах, зареєстрованих в іншій Договірній Стороні або державі, яка не є Договірною Стороною.

Стаття 5

Члени екіпажу

1. Мінімальний вік водіїв, які виконують перевезення вантажів, повинен бути таким:

а) для транспортних засобів, у тому числі, залежно від обставин, причепів або напівпричепів, дозволена максимальна вага яких не перевищує 7,5 тонни - 18 років;

б) для інших транспортних засобів:

- 21 рік, або

- 18 років за умови, що відповідна особа має посвідчення про професійну освіту, яке визнане однією з Договірних Сторін і яке підтверджує закінчення нею курсів підготовки водіїв транспортних засобів, призначених для автомобільних перевезень вантажів. Договірні Сторони інформують одна одну про переважаючі мінімальні національні рівні підготовки та інші відповідні умови щодо водіїв, які виконують міжнародні перевезення вантажів відповідно до цієї Угоди.

2. Будь-який водій, який виконує перевезення пасажирів повинен досягти 21 рік.

Будь-який водій, який виконує перевезення пасажирів маршрутами радіусом більш ніж 50 кілометрів від звичайного місця приписки транспортного засобу, повинен також відповідати одній з таких вимог:

а) він повинен мати досвід роботи принаймні один рік водієм транспортних засобів, дозволена максимальна маса яких перевищує 3,5 тонни, у галузі перевезень вантажів;

б) він повинен мати досвід роботи принаймні один рік водієм транспортних засобів, які використовуються для перевезення пасажирів маршрутами радіусом 50 кілометрів від звичайного місця приписки транспортного засобу або інших видів пасажирських перевезень, які не підпадають під дію цієї Угоди, за умови, що компетентний орган вважає, що він таким чином здобув необхідний досвід;

с) він повинен мати посвідчення про професійну освіту, яке визнається однією з Договірних Сторін і яке підтверджує, що він закінчив курси підготовки водіїв транспортних засобів, призначених для автомобільних перевезень пасажирів.

Стаття 6

Періоди керування

1. Період керування між двома будь-якими періодами щоденного відпочинку або між щоденним періодом відпочинку й щотижневим періодом відпочинку, який далі називається щоденний період керування, не повинен перевищувати дев'ять годин. Він може бути збільшений двічі протягом будь-якого одного тижня до десяти годин.

Максимум після шести щоденних періодів керування водій повинен отримати щотижневий період відпочинку, як визначено в пункті 3 статті 8.

Щотижневий період відпочинку може бути відкладений до кінця шостого дня, якщо загальний період керування протягом шести днів не перевищує максимального часу, який відповідає шести щоденним періодам керування транспортним засобом.

У випадку міжнародних перевезень пасажирів, інших, ніж перевезення регулярними сполученнями, терміни "шести" й "шостого" в другому та третьому підпунктах замінюються відповідно термінами "дванадцяти" й "дванадцятого".

Загальний період керування протягом будь-яких двох тижнів не повинен перевищувати дев'яносто годин.

Стаття 7

Перерви

1. Після керування протягом чотирьох з половиною годин водій повинен зробити перерву принаймні на сорок п'ять хвилин, якщо він не розпочинає період відпочинку.

2. Ця перерва може бути замінена перервами принаймні по п'ятнадцять хвилин кожна, розподіленими на період керування або відразу після цього періоду таким чином, щоб це відповідало положенням пункту 1.

3. Протягом цих перерв водій не може виконувати ніякої іншої роботи. Для цілей цієї статті час чекання і час, не використаний для керування й проведений в транспортному засобі, який рухається, знаходиться на поромі або на потязі, не вважається іншою роботою.

4. Перерви, яких дотримуються відповідно до цієї статті, не можуть вважатися щоденними періодами відпочинку.

Стаття 8

Періоди відпочинку

1. Протягом кожних двадцяти чотирьох годин водій повинен мати період щоденного відпочинку тривалістю принаймні одинадцять послідовних годин, який може бути скорочений мінімум до дев'яти послідовних годин відпочинку не більше трьох разів протягом будь-якого одного тижня за умови, що до кінця наступного тижня, як компенсація, водію буде надано відпочинок еквівалентної тривалості.

У ті дні, коли тривалість відпочинку не скорочується відповідно до першого підпункту, він може бути розбитий на два або три окремих періоди протягом двадцяти чотирьох годин, один з яких повинен бути принаймні вісім послідовних годин. У цьому випадку мінімальна тривалість відпочинку збільшується до дванадцяти годин.

2. Якщо протягом кожних тридцяти годин транспортним засобом керують принаймні два водія, кожний водій повинен мати період відпочинку тривалістю не менше восьми послідовних годин.

3. Протягом кожного тижня один з періодів відпочинку, які згадані в пунктах 1 і 2, повинен становити разом з щотижневим відпочинком загалом сорок п'ять послідовних годин. Цей період відпочинку може бути скорочений мінімум до тридцяти шести послідовних годин, якщо він використовується у звичайному місці приписки транспортного засобу, або мінімум до двадцяти чотирьох послідовних годин, якщо він використовується в будь-якому іншому місці. Кожне скорочення тривалості відпочинку повинно бути компенсоване еквівалентним часом відпочинку, якщо він використовується повністю до кінця третього тижня, який настає після згаданого тижня.

4. Щотижневий період відпочинку, який розпочинається протягом одного тижня й продовжується протягом наступного, може бути приєднаний до будь-якого з цих тижнів.

5. У випадку пасажирських перевезень, до яких застосовується четвертий підпункт пункту 1 статті 6, щотижневий період відпочинку може бути перенесений на той тиждень, що настає за тижнем, за який потрібно дати цей відпочинок, і доданий до тижневого періоду відпочинку такого другого тижня.

6. Будь-який відпочинок, що використовується як компенсація за скорочення щоденного й/або щотижневого періодів відпочинку, повинен бути приєднаний до іншого періоду відпочинку тривалістю принаймні вісім годин і надається на прохання заінтересованої особи в місці стоянки транспортного засобу чи приписки водія.

7. Щоденний період відпочинку може використовуватися на транспортному засобі, якщо в ньому є спальне місце і цей транспортний засіб знаходиться на стоянці.

8. Незважаючи на положення пункту 1 вище, у випадку, коли водій, який виконує перевезення вантажів або пасажирів, супроводжує транспортний засіб, який перевозиться на поромі або залізницею, щоденний період відпочинку може перериватися не більше одного разу, якщо виконуються такі вимоги:

- та частина щоденного відпочинку, яка використовується на суші, повинна використовуватись до або після тої частини щоденного періоду відпочинку, яка проводиться на борту порома або потяга;

- період між двома частинами періоду щоденного відпочинку повинен бути якомога коротший і в жодному разі не може перевищувати однієї години до завантаження або після розвантаження, причому митні формальності повинні бути включені до процедури завантаження або розвантаження;

- протягом обох частин періоду відпочинку водій повинен мати доступ до спального місця.

Щоденний період відпочинку, перерваний таким чином, повинен бути збільшений на дві години.

Стаття 9

Винятки

За умови, що при цьому не ставиться під загрозу безпека дорожнього руху, і для того, щоб мати можливість досягнення відповідної зупинки, водій може відступати від положень цієї Угоди настільки, наскільки це необхідно для забезпечення безпеки осіб, транспортного засобу або його вантажу. Водій зазначає характер і причину його відступу від цих положень у бланку для записів контрольного пристрою або в своїй відомості нарядів.

Стаття 10

Контрольний пристрій

1. Договірні Сторони приписують встановлення й використання на транспортних засобах, зареєстрованих на їхній території, контрольних пристроїв відповідно до таких вимог:

а) Контрольний пристрій повинен відповідати, у тому, що стосується його конструкції, встановлення, використання та випробування, вимогам цієї Угоди та додатка до неї, який становить невід'ємну частину цієї Угоди. Контрольний пристрій, який відповідає, у тому, що стосується конструкції, встановлення, використання та випробування, постанові Ради (ЄЕС) N 3821/85 від 20 грудня 1985 року, вважається таким, що відповідає вимогам цієї статті.

б) Якщо нормальне й відповідне використання контрольного пристрою, встановленого на транспортному засобі, неможливе, то кожний член екіпажу від руки, використовуючи відповідні графічні позначки, вносить в бланк для записів дані, які відповідають його професійній діяльності й періодам відпочинку.

с) Якщо члени екіпажу, знаходячись поза транспортним засобом, не можуть використати цей пристрій, вони від руки вносять у бланк для записів, використовуючи

відповідні графічні позначки, різні періоди часу, які відповідають їхній професійній діяльності поза транспортним засобом.

d) Необхідно, щоб члени екіпажу постійно мали при собі й могли надати для інспекції бланки для записів за поточний тиждень та за останній день попереднього тижня, протягом якого вони керували транспортним засобом.

e) Члени екіпажу повинні забезпечувати належне вмикання й експлуатування контрольного пристрою, а у випадках його виходу зі строю повинні якомога швидше забезпечити його ремонт.

2. Роботодавець видає водіям достатню кількість бланків для записів, враховуючи при цьому, що ці бланки мають персональний характер, тривалість періоду, протягом якого їх можна використовувати, і можливий обов'язок заміни бланків у разі, якщо вони були пошкоджені або вилучені особою, уповноваженою здійснювати контроль. Роботодавець видає водіям бланки тільки затвердженого зразка, які підходять для використання на обладнанні, встановленому на транспортному засобі.

3. Підприємства повинні належним чином зберігати бланки для записів, заповнені як передбачено відповідно до підпунктів "b", "c" та "d" пункту 1 цієї статті, протягом принаймні дванадцяти місяців від останнього запису й надавати їх на вимогу контролюючих органів.

Стаття 11

Контроль, який здійснює підприємство

1. Підприємство організує автомобільні перевезення таким чином, щоб члени екіпажу могли дотримуватися положень цієї Угоди.

2. Воно здійснює постійний контроль періодів керування, годин іншої роботи й періодів відпочинку, використовуючи всі документи, що знаходяться в його розпорядженні, наприклад особові контрольні книжки. У разі виявлення будь-якого порушення цієї Угоди воно вживає негайних заходів для його усунення й недопущення його повторення, наприклад шляхом зміни графіків роботи й маршрутів.

3. Виплати водіям, які працюють за наймом, навіть якщо вони здійснюються у вигляді премій чи надбавок до заробітної плати, пов'язані з пройденою відстанню й/або об'ємом перевезених вантажів, забороняються, якщо ці виплати ставлять під загрозу безпеку дорожнього руху.

Стаття 12

Заходи щодо забезпечення застосування Угоди

1. Кожна Договірна Сторона приймає всі необхідні заходи для забезпечення дотримання положень цієї Угоди, зокрема за допомогою відповідного рівня перевірок

на дорогах і в приміщеннях підприємств. Компетентні адміністрації Договірних Сторін інформують одна одну про загальні заходи, прийняті з цією метою.

2. Договірні Сторони надають одна одній допомогу в застосуванні цієї Угоди й контролі за її дотриманням.

3. У межах цієї взаємної допомоги компетентні органи Договірних Сторін постійно направляють одна одній всю наявну інформацію щодо:

- порушень цієї Угоди, скоєних нерезидентами, та будь-яких покарань, призначених за такі порушення;

- покарань, призначених Договірними Сторонами стосовно своїх резидентів за такі порушення, які скоєні на території інших Договірних Сторін.

У випадку серйозних порушень така інформація повинна містити призначене покарання.

4. Якщо результати перевірки на дорозі водія транспортного засобу, зареєстрованого на території іншої Договірної Сторони, дають підстави вважати, що були скоєні порушення, які не можуть бути виявлені під час перевірки через недостатність необхідної інформації, компетентні органи заінтересованої Договірної Сторони надають один одному допомогу в з'ясуванні ситуації. У випадках, коли з цією метою компетентна Договірна Сторона проводить перевірку в приміщеннях підприємства, результати цієї перевірки доводяться до відома іншої заінтересованої Сторони.

Стаття 13

Перехідні положення

Положення нової статті 10 "Контрольний пристрій" стають обов'язковими для держав - Договірних Сторін цієї Угоди після 24 квітня 1995 року. До цієї дати продовжують застосовуватися положення старої статті 12 "Особова контрольна книжка" й старої статті 12 bis "Контрольний пристрій".

Стаття 14

Заключні положення

1. Ця Угода відкрита для підписання до 31 березня 1971 року й після цього - для приєднання державами - членами Європейської економічної комісії й державами, які допущені до участі в роботі Комісії з консультативним статусом відповідно до пункту 8 положення про повноваження Комісії.

2. Ця Угода підлягає ратифікації.

3. Ратифікаційні грамоти або документи про приєднання здаються на зберігання Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй.

4. Ця Угода набуває чинності на сто вісімдесятий день після здачі на зберігання восьмої ратифікаційної грамоти або документа про приєднання.

5. Стосовно кожної держави, яка ратифікує цю Угоду або приєднується до неї після здачі на зберігання восьмої ратифікаційної грамоти або документа про приєднання, як зазначено в пункті 4 цієї статті, ця Угода набуває чинності після закінчення ста вісімдесяти днів після здачі на зберігання цією державою своєї ратифікаційної грамоти або документа про приєднання.

Стаття 15

1. Будь-яка Договірна Сторона може денонсувати цю Угоду шляхом направлення повідомлення на адресу Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

2. Денонсація набуває чинності після закінчення шести місяців від дня одержання Генеральним секретарем цього повідомлення.

Стаття 16

Ця Угода втрачає чинність, якщо після набуття нею чинності кількість Договірних Сторін становить протягом якого-небудь періоду послідовних дванадцяти місяців менше трьох.

Стаття 17

1. Будь-яка держава може під час підписання цієї Угоди або під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про приєднання чи будь-коли після цього заявити шляхом направлення повідомлення на адресу Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, що дія цієї Угоди поширюється на всі або будь-яку з територій, за зовнішні відносини якої вона відповідає. Ця Угода застосовується до території або територій, зазначених у повідомленні, починаючи зі ста вісімдесятого дня після одержання Генеральним секретарем зазначеного повідомлення, або, якщо в цей день ця Угода ще не набуде чинності, від дня набуття нею чинності.

2. Будь-яка держава, яка зробила відповідно до попереднього пункту цієї статті заяву про поширення застосування цієї Угоди на території, за зовнішні відносини якої вона відповідає, може відповідно до статті 15 цієї Угоди окремо денонсувати цю Угоду стосовно цієї території.

Стаття 18

1. Будь-який спір між двома чи більше Договірними Сторонами стосовно тлумачення або застосування цієї Угоди вирішується, наскільки це є можливим, шляхом переговорів між ними.

2. Будь-який спір, який не вирішено шляхом переговорів, передається в арбітраж на прохання однієї із заінтересованих Договірних Сторін, які є учасниками спору, і передається відповідно одному чи більше арбітрам, вибраним за згодою Сторін, які є учасниками спору. Якщо протягом трьох місяців від дня прохання про арбітраж Сторони, які є учасниками спору, не дійдуть згоди стосовно вибору арбітра чи арбітрів, будь-яка із цих Сторін може звернутися до Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй із проханням призначити єдиного арбітра, якому спір передається для вирішення.

3. Рішення арбітра чи арбітрів, призначених відповідно до попереднього пункту, є обов'язковим для Договірних Сторін, які є учасниками спору.

Стаття 19

1. Будь-яка держава може під час підписання або ратифікації цієї Угоди чи приєднання до неї заявити, що вона не вважає для себе обов'язковими пункти 2 і 3 статті 18 цієї Угоди. Для інших Договірних Сторін не будуть обов'язковими згадані пункти стосовно будь-якої Договірної Сторони, яка зробила таке застереження.

2. Якщо під час здачі своєї ратифікаційної грамоти або документа про приєднання будь-яка держава зробить застереження, інше, ніж те, що передбачене в пункті 1 цієї статті, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє про застереження державам, які вже здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про приєднання й не денонсували згодом цю Угоду. Застереження вважається прийнятим, якщо протягом шести місяців після такого повідомлення жодна із зазначених держав не висловить своє заперечення проти прийняття застереження. У супротивному випадку застереження не буде прийнятим, і якщо держава, що зробила застереження не відкличе його, то ратифікаційна грамота або документ про приєднання цієї держави не набуде чинності. Для цілей застосування цього пункту не беруться до уваги заперечення держав, приєднання або ратифікація яких в силу цього пункту не набуде чинності у зв'язку із застереженнями, зробленими ними.

3. Будь-яка Договірна Сторона, застереження якої було прийняте в Протоколі про підписання цієї Угоди, або яка зробила застереження відповідно до пункту 1 цієї статті, або зробила застереження, яке було прийняте відповідно до пункту 2 цієї статті, може будь-коли відкликати таке застереження шляхом направлення повідомлення на адресу Генерального секретаря.

Стаття 20

1. Після трьохрічної дії цієї Угоди будь-яка Договірна Сторона може шляхом направлення повідомлення на адресу Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй звернутися з проханням про скликання конференції для цілей перегляду цієї Угоди. Генеральний секретар повідомляє про це прохання всім Договірним Сторонам і скликає конференцію для перегляду Угоди, якщо протягом чотирьохмісячного періоду з дати отримання повідомлення Генерального секретаря принаймні одна третина

Договірних Сторін повідомить йому про свою згоду на прохання щодо скликання такої конференції.

2. Якщо конференція скликається відповідно до попереднього пункту, Генеральний секретар повідомляє про це всім Договірним Сторонам, звертається до них із проханням подати йому протягом трьохмісячного строку пропозиції, розгляд яких на конференції був би для них бажаним. Принаймні за три місяці до відкриття конференції Генеральний секретар надсилає всім Договірним Сторонам попередній порядок денний конференції разом з текстом таких пропозицій.

3. Генеральний секретар запрошує на будь-яку конференцію, скликану згідно з цією статтею, усі держави, зазначені в пункті 1 статті 14 цієї Угоди.

Стаття 21

1. Будь-яка Договірна Сторона може запропонувати одну чи більше змін до цієї Угоди. Текст будь-якої запропонованої зміни направляється Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй, який надсилає її всім Договірним Сторонам, а також повідомляє про неї іншим державам, зазначеним у пункті 1 статті 14 цієї Угоди.

2. Протягом шести місяців від дня надіслання Генеральним секретарем запропонованої зміни будь-яка Договірна Сторона може повідомити Генеральному секретареві:

а) що вона має заперечення проти запропонованої зміни; або

б) що, незважаючи на її намір прийняти зміну, в її державі поки що не виконані умови, необхідні для такого прийняття.

3. Якщо Договірна Сторона направляє Генеральному секретареві повідомлення, передбачене в пункті 2 "b" цієї статті, вона може, доки вона не повідомить Генеральному секретареві про своє прийняття запропонованої зміни, надіслати заперечення проти запропонованої зміни протягом дев'яти місяців після закінчення шестимісячного строку, передбаченого для її повідомлення.

4. Якщо заперечення проти запропонованої зміни було зроблене відповідно до умов пунктів 2 і 3 цієї статті, зміна вважається не прийнятою й не є чинною.

5. Якщо проти запропонованої зміни не було зроблено жодних заперечень відповідно до пунктів 2 і 3 цієї статті, зміна вважається прийнятою з дати, зазначеної нижче:

а) якщо жодна з Договірних Сторін не надіслала повідомлення Генеральному секретареві відповідно до пункту 2 "b" цієї статті - після закінчення шестимісячного строку, зазначеного в пункті 2 цієї статті;

б) якщо яка-небудь з Договірних Сторін надіслала повідомлення Генеральному секретареві відповідно до пункту 2 "b" цієї статті - у найближчу з двох таких дат:

- дати, до якої всі Договірні Сторони, що надіслали такі повідомлення, повідомили Генеральному секретареві про прийняття ними пропозиції, за умови, що, якщо про всі прийняття повідомлено до закінчення шестимісячного строку, зазначеного в пункті 2 цієї статті, цією датою вважатиметься дата закінчення згаданого шестимісячного строку;

- дати закінчення дев'ятимісячного строку, зазначеного в пункті 3 цієї статті.

6. Будь-яка зміна, що вважається прийнятою, набуває чинності через три місяці після дати, коли вона вважалась прийнятою.

7. Генеральний секретар повідомляє якомога швидше всім Договірним Сторонам про те, чи було зроблено заперечення проти запропонованої зміни відповідно до пункту 2 "а" цієї статті й чи отримав він від однієї чи більше Договірних Сторін повідомлення відповідно до пункту 2 "b" цієї статті. Якщо він отримав таке повідомлення від однієї чи більше Договірних Сторін, він пізніше повідомляє всім Договірним Сторонам про те, чи зробили Договірна Сторона або Сторони, які направили йому таке повідомлення, заперечення проти запропонованої зміни, чи прийняли її.

8. Незалежно від процедури внесення змін, передбаченої в пунктах 1-6 цієї статті, додаток до цієї Угоди може бути змінений за домовленістю між компетентними адміністраціями всіх Договірних Сторін; якщо компетентна адміністрація однієї з Договірних Сторін заявить, що згідно з її національним законодавством її згода залежить від одержання спеціального дозволу для цієї мети або від схвалення законодавчого органу, згода компетентної адміністрації заінтересованої Договірної Сторони на внесення змін до додатка, вважатиметься даною лише тоді, коли зазначена компетентна адміністрація повідомить Генеральному секретареві, що отримано необхідні дозвіл або схвалення. У домовленості між компетентними адміністраціями буде встановлена дата набуття чинності зміненим додатком і може бути передбачено, що протягом перехідного періоду старий додаток повністю або частково залишається дійсним одночасно з новим додатком.

Стаття 22

1. До додатків 1 і 2 до додатка до цієї Угоди можуть вноситися зміни відповідно до процедури, яка визначена в цій статті.

2. На прохання будь-якої Договірної Сторони будь-які запропоновані зміни до додатків 1 і 2 до додатка до цієї Угоди розглядаються Основною робочою групою з автомобільного транспорту Європейської економічної комісії.

3. Якщо вона прийнята більшістю членів, які присутні й беруть участь у голосуванні, і якщо ця більшість охоплює більшість Договірних Сторін, які присутні й беруть участь у голосуванні, зміна направляєтся Генеральним секретарем компетентним адміністраціям всіх Договірних Сторін для прийняття.

4. Зміна приймається, якщо протягом шестимісячного строку з дня повідомлення менше ніж одна третина компетентних адміністрацій Договірних Сторін повідомляє Генеральному секретареві про своє заперечення проти зміни.

5. Генеральний секретар повідомляє всім Договірним Сторонам про будь-яку прийняту зміну. Ця зміна набуває чинності через три місяці після дати такого повідомлення.

Стаття 23

Крім повідомлень, зазначених у статтях 20 і 21 цієї Угоди, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє державам, зазначеним у пункті 1 статті 14 цієї Угоди, про:

- a) ратифікації або приєднання відповідно до статті 14 цієї Угоди;
- b) дати набуття чинності цією Угодою відповідно до статті 14 цієї Угоди;
- c) денонсації відповідно до статті 15 цієї Угоди;
- d) припинення дії цієї Угоди відповідно до статті 16 цієї Угоди;
- e) повідомлення, одержані відповідно до статті 17 цієї Угоди;
- f) заяви й повідомлення, одержані відповідно до статті 19 цієї Угоди;
- g) набуття чинності будь-якою зміною відповідно до статті 21 цієї Угоди.

Стаття 24

Протокол про підписання цієї Угоди має такі самі чинність і термін дії, що і ця Угода, невід'ємною частиною якої він вважається.

Стаття 25

Після 31 березня 1971 року оригінал цієї Угоди здається на зберігання Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй, який надсилає належним чином засвідчені копії кожній із держав, зазначених у пункті 1 статті 14 цієї Угоди.

Додаток - Контрольний пристрій

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

I. ОФІЦІЙНЕ ЗАТВЕРДЖЕННЯ ТИПУ

Стаття 1

Заяви для офіційного затвердження типу контрольного пристрою або зразка бланка для записів з доданими до них відповідними специфікаціями подаються виробником або

його агентом одній з Договірних Сторін. Заяви стосовно якого-небудь одного типу контрольного пристрою або якого-небудь одного зразка бланка для записів не можуть подаватися більше ніж одній Договірній Стороні.

Стаття 2

Договірна Сторона надає офіційне затвердження будь-якого типу контрольного пристрою або будь-якого зразка бланка для записів, які відповідають вимогам, встановленим у додатку 1 до цього додатка, за умови, що ця Договірна Сторона може перевірити, чи відповідають виробничі моделі офіційно затвердженому прототипу.

Будь-які зміни або доповнення до офіційно затвердженої моделі повинні отримувати додаткове офіційне затвердження типу Договірної Сторони, яка надала початкове офіційне затвердження типу.

Стаття 3

Договірні Сторони видають особі, яка подала заяву, знак офіційного затвердження, який відповідає зразку, наведеному в додатку 2, для кожного типу контрольного пристрою або зразка бланка для записів, які вони офіційно затвердили відповідно до статті 2.

Стаття 4

Компетентні органи Договірної Сторони, якій подано заяву для офіційного затвердження типу, повинні щодо кожного типу контрольного пристрою чи зразка бланка для записів, які вони офіційно затверджують або відмовляються затвердити, направити протягом одного місяця органам інших Договірних Сторін копію свідоцтва офіційного затвердження з доданими до нього копіями відповідних специфікацій або, у відповідному випадку, повідомити цим органам про відмову в офіційному затвердженні; у разі відмови вони повідомляють причини свого рішення.

Стаття 5

1. Якщо Договірна Сторона, яка надала офіційне затвердження типу, як передбачено в статті 2, виявить, що певний контрольний пристрій або бланки для записів з нанесеним на них знаком офіційного затвердження, який вона видала, не відповідають прототипу, офіційно затвердженому нею, вона вживає необхідних заходів для забезпечення того, щоб виробничі моделі відповідали офіційно затвердженому прототипу. У разі необхідності вжиті заходи можуть включати відкликання офіційного затвердження типу.

2. Договірна Сторона, яка надала офіційне затвердження типу, відкликає таке офіційне затвердження, якщо контрольний пристрій або бланк для записів, які були офіційно затверджені, не відповідають положенням цього додатка або додатків до нього, або якщо в процесі експлуатації з'ясується, що він має який-небудь загальний дефект, який робить його непридатним для тої цілі, для якої він призначався.

3. Якщо Договірній Стороні, яка надала офіційне затвердження типу, інша Договірна Сторона повідомляє про який-небудь з випадків, згаданих у пунктах 1 і 2, вона після консультації з останньою Договірною Стороною також вживає заходів, які викладені в цих пунктах, відповідно до пункту 5.

4. Договірна Сторона, яка виявляє виникнення одного з випадків, згаданих у пункті 2, може заборонити до наступного повідомлення продаж або введення в експлуатацію контрольного пристрою чи бланків для записів. Те саме стосується у випадках, які зазначені в пункті 1, контрольного пристрою чи бланків для записів, які були звільнені від початкової перевірки, якщо виробник після відповідного попередження не вживає заходів щодо приведення пристрою у відповідність з офіційно затвердженим типом або з вимогами цього додатка.

У будь-якому випадку компетентні органи Договірних Сторін повідомляють одна одній протягом одного місяця про будь-яке відкликання офіційного затвердження типу або про будь-які інші заходи, вжиті відповідно до пунктів 1, 2 та 3, і наводять причини таких дій.

5. Якщо Договірна Сторона, яка надала офіційне затвердження типу, заперечує існування будь-якого з випадків, які визначені в пунктах 1 або 2 і їй повідомлені, заінтересовані Договірні Сторони докладають зусиль для врегулювання спору.

Стаття 6

1. Подавець заяви для офіційного затвердження зразка бланка для записів зазначає у своїй заяві тип або типи контрольного пристрою, на яких призначено використання згаданого бланка, і надає відповідне обладнання такого типу або таких типів для цілей випробування бланка.

2. Компетентні органи кожної Договірної Сторони зазначають у свідоцтві офіційного затвердження зразка бланка для записів тип або типи контрольного пристрою, на якому або на яких цей зразок бланка може використовуватись.

Стаття 7

Договірні Сторони не можуть відмовляти в реєстрації будь-якого транспортного засобу, який обладнано контрольним пристроєм, або забороняти введення в експлуатацію чи використання такого транспортного засобу з будь-яких причин, пов'язаних з тим, що цей транспортний засіб обладнано таким пристроєм, якщо на нього нанесено знак офіційного затвердження, згаданий в статті 3, і табличка з інформацією про встановлення, зазначена в статті 9.

Стаття 8

Всі рішення, які відповідають положенням цього додатка, про відмову в офіційному затвердженні типу контрольного пристрою або зразка бланка для записів чи про

відкликання офіційного затвердження, повинні містити детальний перелік причин, на яких вони ґрунтуються. Рішення повідомляється заінтересованій стороні, яку одночасно інформують про засоби правового захисту, якими вона може скористатись відповідно до законодавства цієї Договірної Сторони, а також про період часу, протягом якого вона може скористатись такими засобами правового захисту.

II. ВСТАНОВЛЕННЯ ТА ІНСПЕКЦІЯ

Стаття 9

1. Контрольний пристрій може бути встановлений або відремонтований механіками чи майстернями, затвердженими компетентними органами Договірних Сторін для цієї цілі після того, як останні, якщо вони того забажають, ознайомляться з думками заінтересованих виробників.
2. Затверджений механік або майстерня наносять спеціальний знак на поставлені ними пломби. Компетентні органи кожної Договірної Сторони ведуть журнал використовуваних знаків.
3. Компетентні органи Договірних Сторін направляють один одному свої списки затверджених механіків або майстерень, а також копії використовуваних знаків.
4. Для підтвердження того, що встановлення контрольного пристрою було здійснене відповідно до вимог цього додатка, використовується табличка з інформацією про встановлення, яка прикріплюється як передбачено у додатку 1.

III. ВИКОРИСТАННЯ ОБЛАДНАННЯ

Стаття 10

Роботодавець і водії несуть відповідальність за забезпечення належного функціонування обладнання.

Стаття 11

1. Водії не використовують пошкоджені чи забруднені бланки для записів. У цьому відношенні бланки захищаються належним чином.

У разі пошкодження бланка з даними водії додають пошкоджений бланк до запасного бланка, який використовується для заміни пошкодженого.

2. Водії використовують бланки для записів кожного дня, протягом якого вони керують транспортним засобом, починаючи з моменту прийняття транспортного засобу. Бланк для записів не вилучається до кінця щоденного періоду роботи, якщо немає іншого дозволу на його вилучення. Бланк для записів не може використовуватись довше того періоду, на який він розрахований.

Якщо в результаті перебування поза транспортним засобом водій не може використовувати пристрій, який встановлений на транспортному засобі, то періоди часу повинні бути внесені в бланк від руки, шляхом автоматичного запису чи іншим чином, чітко й без забруднення бланка.

Якщо на борту транспортного засобу знаходиться більше одного водія, то водії вносять необхідні зміни до бланків для записів таким чином, щоб інформація, яка зазначена в пунктах 1 - 3 глави II додатка 1, вносились в бланк для записів того водія, який фактично керує транспортним засобом.

3. Конструкція контрольного пристрою повинна бути такою, щоб у разі необхідності після розкриття обладнання особа, уповноважена здійснювати контроль, мала можливість ознайомитись із записами, які зроблені протягом дев'яти годин, що передували моментів перевірки, без необоротної деформації, пошкодження чи забруднення бланка.

Крім того, конструкція контрольного пристрою повинна бути такою, щоб не розкриваючи корпус, можна було впевнитися в тому, що записи здійснюються.

4. На вимогу особи, уповноваженої здійснювати контроль, водій повинен мати можливість надати бланки для записів за поточний тиждень і в будь-якому разі за останній день попереднього тижня, протягом якого він керував транспортним засобом.